

Wereld zonder tranen

en andere

levensbeschouwelijke

verhalen

Tekst: Erik Idema Illustraties: Mariëlla van de Beek

De jongen met de vlieg in zijn buik

Als een mens of dier sterft, gaat zijn of haar geest op zoek naar een nieuw lichaam. Een nieuw huis om in te wonen. Maar soms, als een geest veel pijn of verdriet heeft moeten meemaken, kan ze geen vredige plek vinden. Zo'n geest blijft rondwaren en kan voor de mensen een plaaggeest worden. Over zo'n geest gaat dit verhaal.

Wat hij had meegemaakt, en wie het zo ver had laten komen? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat de geest de gedaante aannam van een reus. 's Nachts, als iedereen sliep, werd de reus wakker. Dan sloop hij door de velden. En als hij honger had, at hij de koeien op die daar rustig stonden te grazen. De boeren in het land wisten niet hoe het kwam dat ze steeds meer koeien misten in hun veld. Ze besloten 's nachts de wacht te houden om hun koeien te bewaken.

In de derde nacht, toen de wakende boeren al begonnen te denken dat ze alles gedroomd hadden, hoorden ze plotseling zware voetstappen. Ze zagen een reusachtige gedaante over het hek van het weiland stappen en een van de koeien naar binnen schrokken. 'Ten aanval!' riepen ze. En gewapend met hooivorken renden ze achter de reus aan, die het inmiddels op een lopen had gezet.

De reus had een flinke voorsprong en hij kon grote stappen zetten. Toch was hij bang. Wat als de boeren hem te pakken kregen? Net buiten het dorp zag de reus het hutje van een arme weesjongen. Hij maakte zich zo klein als hij kon en klopte op de deur.

'Wie is daar?' zei de weesjongen. En toen hij de reus zag: 'Wat kom je doen?'

'Ik ben bang,' zei de reus.

'Dat kan niet, want je bent een reus.'

'Toch ben ik bang. De boeren willen me pakken. Mag ik me alsjeblieft verstoppen in jouw kleine hutje?'

'Dat kan niet, want je bent een reus,' zei de jongen nog eens. 'Je past er niet in, met dat grote lijf van je.'

'Het kan best,' antwoordde de reus. Ik kan mezelf in een vlieg veranderen, zodat ik me kan verstoppen in jouw maag. Mag dat?' De arme weesjongen zuchtte. 'Vooruit dan maar,' zei hij. 'In mijn maag is toch plek zat.' De reus veranderde vliegensvlug in een vlieg en de jongen slokte hem op. Op dat moment werd er op de deur geklopt.

'Wij zoeken een reus!' riepen de boeren. 'We hebben gezien dat hij hier naar binnen gegaan is.'

De jongen deed open. 'Een reus?' lachte hij. 'In mijn kleine hutje? Maar dat kan toch helemaal niet?' De boeren keken onderzoekend over de schouder van de jongen. Ze zagen dat het inderdaad een heel klein hutje was, en er was geen reus te bekennen. Daarom gingen ze maar weer.

De weesjongen wachtte even tot de boeren echt weg waren. Toen fluisterde hij tegen zijn buik: 'Hé, psst! Je kunt er weer uit komen hoor!' Maar de vlieg gaf geen antwoord. In zijn buik hoorde de jongen heel zacht gesnurk. 'Word eens wakker!' riep de jongen nu. 'Het is tijd om weg te gaan!'

Even was het muisstil.

Toen hoorde hij een vliegensvlug stemmetje: 'Goedemiddag! Ik zit hier wel lekker, alstublieft dankuwel!'

'Dat is fijn voor je,' zei de jongen. 'Maar ik heb toch liever dat je weer weggaat.'

'We hadden die boeren mooi te pakken, alstublieft dankuwel!' zei het vliegensvluig stemmetje vrolijk. 'Ik blijf lekker zitten. Het is hier droog en warm en veilig. En elke hap die jij doorslikt, komt uiteindelijk bij mij terecht. Dat is mooi, want ik heb reusachtige honger alstublieft dankuwel!'

De jongen zuchtte. Hij wist geen manier om de reus-die-nu-een-vlieg-was uit zijn buik te krijgen.

Vanaf die dag gingen ze samen door het leven. Nog voor de dag begon, hoorde de jongen een opgewonden stemmetje: 'Wakker worden, snel! Ik heb honger in lekkere dingetjes, alstublieft dankuwel!'

De jongen werd moe van het gezelschap van de reus. En hij werd ook steeds dunner, want alles wat hij doorslikte, werd meteen door de vlieg-die-vroeger-een-reus-was opgegeten. Wat hij ook probeerde: Hij kreeg de akelige plaaggeest maar niet uit zijn lijf.

Jaren gingen voorbij. En toen, op een mooie, zomerse dag, zat de jongen aan de rand van een meertje. Zijn maag knorde.

'Kan het wat stiller, alstublieft dankuwel?' riep het vliegensvlugge stemmetje uit zijn buik. 'En ik heb honger, alstublieft dankuwel!'

'Ik ook...' zei de jongen zacht.

In het meertje zaten een paar grote kikkers die hard kwaakten. 'Ik hoor kikkers!' riep de stem uit zijn buik.

'Heerlijk! Eet ze op, snel!'

'Ik lust geen kikkers,' antwoordde de weesjongen.

'Geeft niet, ik wel!' riep de vlieg.

Maar de jongen schudde zijn hoofd. Hij ging nog liever dood van de honger dan dat hij levende kikkers zou eten.

De kikkers in de vijver zaten nog steeds vrolijk te kwaken. Ze hadden het gesprek tussen de jongen en zijn plaaggeest gehoord.

'Ha ha!' kwaakten ze vrolijk. 'Iemand wil ons opeten, maar dat kan niet want hij is zelf opgegeten! Ha, ha, ha!'

Nu werd de reus kwaad. 'Pas maar op!' piepte hij vanuit de buik van de jongen. 'Ik kan vliegensvlug tevoorschijn komen!'

'Ga je gang,' mompelde de jongen.

'Ja, kom maar op!' kwaakten de kikkers. 'Wij hebben wel zin in een vliegenmaaltje!'

'Dat kan niet, want ik ben een reus!' riep de reus.

'Ha ha, een reus in de buik van zo'n magere weesjongen zeker. Geloof je het zelf? Als jij tevoorschijn komt, ben je klein. We eten je op voor je jezelf groter kunt maken. En dan boeren we je uit in een stinkend moeras!'

'Echt niet!' piepte de reus. Maar omdat hij er toch niet helemaal gerust op was, bleef hij zitten waar hij zat.

De weesjongen keek treurig voor zich uit. Zó treurig, dat de kikkers naar hem toe sprongen en zachtjes in zijn oor kwaakten: 'Als je wilt dat hij weggaat... Dan moet je een drankje maken met de as van gedroogde bamboescheuten. Als je dat opdrinkt, lost hij op en komt hij nooit meer terug!'

'Waar hebben jullie het over?' wilde de vlieg weten.

'Kom er maar uit, dan kun je het horen,' kwaakten de kikkers.

'Ja, en dan door jullie opgegeten worden zeker!' piepte de vlieg. 'Ik pieker er niet over!'

Toen stond de weesjongen op, hij liep naar de oever en plukte een paar bamboestengels. Hij verbrandde ze, mengde de as in een drankje en zei tegen zijn buik: 'Luister, reuze-vlieg. Ik geef je nog één kans. Ga weg uit mijn buik en anders drink ik dit op. Dan los je op en blijft er niets van je over!'

Even was het stil in de buik. Toen piepte de vlieg: 'Ik blijf toch zitten, alstublieft dankuwel.'

De jongen dronk het drankje op en de vlieg loste op in de bamboe-as. En de geest? Hopelijk vindt hij in een volgend leven rust in een lichaam waar hij zich thuis kan voelen en hoeft hij niemand meer tot last te zijn.